

Sygn. akt VIII Pz 69/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Kalinka

Sędziowie: SSO Grażyna Łazowska

SSR del. Anna Capik – Pater (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 września 2018r. w G.

sprawy K. S.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe

na skutek zażalenia powoda K. S.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 7 czerwca 2018r. *sygn. akt* IV P 250/17

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del Anna Capik – Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy w Z. umorzył postępowanie w sprawie na postawie art. 182 k.p.c. W dniu 25 maja 2017r. Sąd zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 178 k.p.c. Sąd powołał się na treść art. 181 §1 k.p.c. podnosząc, że wniosek o podjęcie zawieszono postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu, zatem umorzenie postępowania jest obligatoryjne wskazuje na to określenie „umarza”. Podniósł Sąd I instancji, że jeżeli w prawomocnym postanowieniu o zawieszeniu postępowania wskazane są przyczyny zawieszenia to brak jest podstawy do przyjmowania, że sąd ma obowiązek ponownego badania przed umorzeniem postępowania , czy przyczyny te rzeczywiście zachodziły. Wskazał również Sąd Rejonowy, że umorzenie postępowania jest środkiem represyjnym wobec procesowej bezczynności stron w sytuacjach , gdy ich aktywność mogłaby doprowadzić do usunięcia przyczyn zawieszenia postępowania. Jest to istotny środek przeciwdziałający przedłużeniu procesu ponad rozsądną miarę.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód domagając się jego uchylenia i zarzucając temu orzeczeniu naruszenie art. 180 §1 pkt. 2 k.p.c. w zw. z art. 228§2 poprzez jego niezastosowanie, a to zaniechanie podjęcia postępowania w sytuacji , w której Sąd uzyskał wiedzę z urzędu o następcy prawnym wykreślonego z rejestru podmiotu. , naruszenie art. 182§1 k.p.c. w zw. z art. 228 §2 przez jego nieprawidłowe zastosowania, a to umorzenie

postępowania zawieszono na zgodny wniosek stron w sytuacji, w której Sąd miał wiedzę o następcy prawnym pozwanej.

Żalący wskazał, że dotychczasowa pozwana (...) S.A. została wykreślona z KRS i jest to sądowi okoliczność znana z urzędu. (...) została podzielona i przejęta przez trzy podmioty Spółkę (...) S.A., (...) W. Spółka z o.o. i (...) Spółka z o.o. W dalszej części zażalenia powód wykazał następstwo (...) S.A. po (...) S.A. i wniósł o podjęcie zawieszono postępowania.

Postępowanie zostało zawieszono na zgodny wniosek stron, przy czym wykreślenie pozwanej stanowiło samodzielną postawę do zawieszenia i winno to postępowanie zdaniem żalącego być podjęte przez Sąd z chwilą podjęcia wiadomości o tym, który podmiot jest następcą prawnym pozwanej niezależnie od jego zawieszenia w oparciu o inne podstawy. Na poparcie powyższego twierdzenia powołał się żalący na orzeczenia Sądu Apelacyjnego we W. Wydział I Cywilny o sygn. (...) z dnia 27 listopada 2012r.

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę stanu faktycznego oraz argumentację zawartą w uzasadnieniu Sądu I instancji do zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 17 grudnia 1998 r. II CKN 713/98 wedle którego umarzając postępowanie zawieszono na zgodny wniosek stron oraz z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., sąd nie bada, czy przyczyna wskazana w postanowieniu o zawieszeniu postępowania rzeczywiście istniała.

Pomimo glosy krytycznej, nie sposób nie zauważyć, że obowiązek badania przed umorzeniem postępowania, czy przyczyny leżące u podstaw zawieszenia rzeczywiście zachodziły nie wynika z treści obowiązujących przepisów. Wręcz przeciwnie. Stosownie do art. 365 § 1 k.p.c. prawomocne orzeczenie wiąże między innymi tak sąd, który je wydał, jak również inne sądy. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia, drugi zaś przejawia się w mocy wiążącej jako określonym walorze prawnym rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia. To właśnie strony procesowe jako "gospodarze procesu" najlepiej potrafią ocenić, czy zawieszenie postępowania będzie dla nich korzystne, a zwłaszcza, czy przyczyni się do zakończenia sporu między nimi. W niniejszym procesie obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, którzy mieli świadomość co do różnic wynikających z zawieszenia postępowania w oparciu o art. 178 k.p.c. i na innej podstawie oraz co do obowiązków stron wynikających z wybranej podstawy zawieszenia.

Postanowienie o zawieszeniu postępowania mogło być zaskarżone, zatem badanie zasadności zawieszenia postępowania na etapie jego umarzania jest niedopuszczalne. Sam fakt wystąpienia w okresie zawieszenia innej przesłanki zawieszenia nie zwalnia stron od zachowania czujności i ewentualnego wnioskowania o podjęcie postępowania przed upływem roku od jego zawieszenia.

Z materiału dowodowego wynika, że strony oczekiwały na wynik postępowania w innych analogicznych sprawach przez Sądem Rejonowym w Gliwicach. Chodziło o wiele spraw, a nie o konkretną sprawę, strony nie podały żadnej konkretnej sygnatury. Sąd zatem opierając się na oświadczeniach procesowych zawiesił postępowania na zgodny wniosek stron i taki podał jako podstawę zawieszenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie znajduje usprawiedliwienia pogląd o konieczności poszukiwania przez sąd podstawy zawieszenia innej od wskazanej w postanowieniu o zawieszeniu, jeżeli strony nie zaskarżyły prawidłowości tej podstawy.

W tych przypadkach, w których postanowienie sądu o zawieszeniu postępowania podlega samodzielnie zaskarżeniu zażaleniem, nie ma potrzeby wracać do badania trafności przesłanek samego zawieszenia postępowania przy rozpoznawaniu środka zaskarżenia od postanowienia o jego umorzeniu z uwagi na upływ czasu. Nie ma bowiem

przeszkód, by strony, które kwestionują trafność rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania czyniły to w przewidziany ustawą sposób niezwłocznie po jego wydaniu.

Mając na uwadze wyżej poczynione rozważania na mocy art. 397 k.p.c. i art. 385 k.p.c. zażalenie należało oddalić jako bezzasadne.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del Anna Capik – Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia